

ΠΟΛΙΤΙΚΑ

≡ MENU

Κοινωνία , Ομογένεια , Πολιτισμός , Συνεντεύξεις 27/06/2016

Stella Johnson: Η διάσημη Ελληνοαμερικανίδα φωτογράφος από τον Άνω Χάλικα

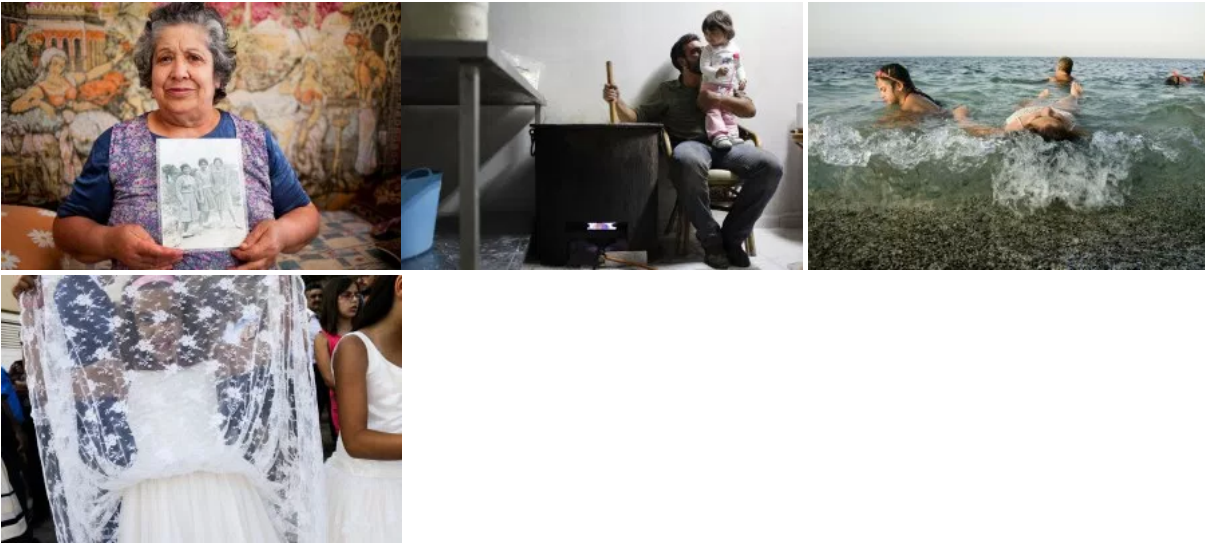
Συντάκτης: **Νατάσα Παπανικολάου**

Μοιραστείτε το: [f](#) [t](#) [G+](#) [p](#)

Η Ουρανία Καραγιάννη από τον Άνω Χάλικα, συνήθιζε να αιχμαλωτίζει τις πιο όμορφες οικογενειακές της στιγμές στη Βοστώνη, όπου έζησε το μεγαλύτερο μέρος της ζωής της, με μια φωτογραφική μηχανή. Αυτή η μνήμη, ίσως να ήταν και η σπίθα που οδήγησε την εγγονή της, Κατερίνα Γιαννακοπούλου, ή αλλιώς τη Stella Johnson, -όνομα το οποίο επέλεξε για τον εαυτό της και με το οποίο έγινε ευρύτερα γνωστή η Ελληνοαμερικανίδα φωτογράφος-να γυρίσει τον κόσμο με μια κάμερα...

Από τη Νικαράγουα και το Καμερούν, στο Μεξικό και την Κούβα και από εκεί ξανά στη Μυτιλήνη και τ'Ανώγεια, η Στέλλα, που έχει μαθητεύσει δίπλα στον μεγάλο Έλληνα φωτογράφο της διασποράς, Κωνσταντίνο Μάνο, αναζητά τις ρίζες της και τις ρίζες των ανθρώπων μέσα από τα φωτεινά πορτρέτα τους. Η διάσημη φωτογράφος, που διδάσκει στο πανεπιστήμιο Τεχνών του Λέσλι, στο πανεπιστήμιο τη Βοστώνης και του Μείν επισκέπτεται εδώ και μια δεκαετία κάθε χρόνο τη Λέσβο και την Κρήτη, με σκοπό να ολοκληρώσει το συνεχιζόμενο πρότζεκτ της. Τα έργα της, που χαρακτηρίζονται από μια έντονη ελληνικότητα, παρουσιάζονται σε μεγάλες εκθέσεις και γκαλερί «ταξιδεύοντας» την Ελλάδα και τη Λέσβο σε όλο τον κόσμο. Η πραγματική όμως δουλειά της Στέλλας είναι στον δρόμο, εκεί όπου συναντά και γνωρίζει τους ανθρώπους προτού τους αιχμαλωτίσει για πάντα με το φακό της.

Σε μια από αυτές τις διερευνητικές βόλτες στην πόλη γνωρίσαμε κι εμείς τη Στέλλα και το ανήσυχο πνεύμα της.

«Ήρθα εδώ το 2007 λίγο καιρό μετά από το θάνατο του πατέρα μου. Η αδερφή της γιαγιάς μου, η Αντωνία, που γεννήθηκε στον Απάνω Χάλικα ήταν 101 ετών. Μόλις είχα εκδώσει το βιβλίο μου για τη Νικαράγουα και ήθελα να συνδεθώ με τις ρίζες μου. Ήθελα να δω την θεία μου πριν πεθάνει»...

Ωστόσο η πρώτη φορά που η Στέλλα επισκέφθηκε το νησί ήταν στα 17 της χρόνια: «Όταν ήρθαμε μας περίμεναν στο αεροδρόμιο δύο άνθρωποι. Μαζί τους ήταν και ένα κοριτσάκι. Η μία γυναίκα που έμοιαζε πάρα πολύ με τη γιαγιά μου, ήταν η θεία μου η Αντωνία και το κοριτσάκι ήταν η ξαδέρφη μου που φορούσε ένα μοβ φόρεμα το οποίο και αναγνώρισα αμέσως καθώς ήταν δικό μου και το φορούσα όταν ήμουν στην ηλικία της», θυμάται η Στέλλα. Η οικογενειακή «ανακύκλωση» των ρούχων από τους συγγενείς στην Αμερική είναι κάτι συνηθισμένο για όσους έχουμε οικογένειες έξω. Όπως κι άλλες συνήθειες που «κουβαλά» η Στέλλα. Οι μνήμες της, για την Ελλάδα είχαν να κάνουν περισσότερο με διηγήσεις της γιαγιάς της και έτσι όταν ήρθε στην Ελλάδα, ενήλικη πια παραξενεύτηκε για πολλά πράγματα:

«Άκουγα πολλές φορές τις ιστορίες της γιαγιάς για το πόσο σκληρά ήταν τα πράγματα παλιά για το πως επιβίωναν οι άνθρωποι στα χωριά. Θυμάμαι να κοιτάζω γύρω μου το πόσο διαφορετικά είναι πια όλα. Άκουγα από τη γιαγιά μου πως δεν υπήρχε ρεύμα, δεν υπήρχε νερό».

Η σύνδεση της με το παρελθόν, μέσα από τις ιστορίες της γιαγιάς της που μετανάστευσε στην Αμερική έκαναν τη Στέλλα να ενδιαφερθεί για τους ανθρώπους μέσα από το παρελθόν τους.

«Αυτές οι ιστορίες με οδήγησαν να ταξιδέψω σε χώρες που έχουν υποφέρει και οι άνθρωποι έχουν ιστορίες να πουν για τον τόπο τους και την ιστορία τους που είναι γραμμένη πάνω τους. Έτσι πήγα στο Μεξικό, στο Καμερούν και τη Νικαράγουα. Όμως πάντα ήθελα να δω να γυρίσω να δω πως ζουν οι Έλληνες αυτή την στιγμή. Όταν ήρθα κατάλαβα ότι είχα δημιουργήσει μια νοσταλγική φαντασίωση. Με είχαν επηρεάσει τόσο οι διηγήσεις και τα στερεότυπα. Είδα ότι η Ελλάδα ταν μοντέρνα χώρα και ότι φυσικά υπήρχε παντού ηλεκτρικό και νερό! Δεν ξέρω πραγματικά τι περίμενα!»

Αυτή η ενδοσκοπική ενασχόληση της με την οικογένειά της στην Ελλάδα την έδωσε και την ικανότητα να αποτυπώνει με τρόπο μαγικό την «οικογενειακή ζωή» στην χώρα μας. Η θέση της γυναίκας, οι εργασίες του σπιτιού, οι «αντρικές δουλειές»...

Στο φωτογραφικό της λεύκωμα με τίτλο «Ζω», εξηγεί τι σημαίνει η σύνδεσή της με την Ελλάδα:

«Για μένα, η φωτογραφία είναι αφενός μια εσωτερική αναζήτηση αλλά και η επικοινωνία με άλλους. Το έργο μου παράγεται ως αποτέλεσμα αυτής της εμπειρίας. Όταν είμαι στην Ελλάδα, η αίσθηση του τόπου και του εαυτού μου συμφιλιώνονται. Εδώ δεν έχω καμία ανάγκη να προσθέσω ούτε να αφαιρέσω»...

«Ζω»

Πριν την κρίση

«Αυτό που έχω παρατηρήσει από την εμπειρία μου στη Λέσβο και την Κρήτη είναι ότι οι άνθρωποι είναι τόσο φιλικοί. Πριν την κρίση βέβαια όλα ήταν διαφορετικά. Όλοι είχαν λεφτά να ξεδέσουν. Η Μεσαία Τάξη ήταν ακριβώς όπως στην Αμερική. Τα πρώτα χρόνια, μετά την κρίση που ερχόμουν στην Ελλάδα δεν καταλάβαινα τη διαφορά καθώς οι άνθρωποι συνέχιζαν να ξεδεύουν τις οικονομίες που είχαν στην άκρη. Όμως τώρα τα πράγματα είναι διαφορετικά. Υπάρχει τεράστια ανεργία και οι οι συνέπειες φαίνονται πια στην καθημερινότητα τους. Υπάρχουν άνθρωποι στην ηλικία μου που δεν μπορούν να φτιάξουν τα δόντια τους πχ. Είναι φοβερό για τους Έλληνες να ξέρουν ότι τα παιδιά τους δεν θα μεγαλώσουν όπως μεγάλωσαν εκείνοι από τους γονείς τους. Και μετά έχεις τη Λαγκάρντ να βγαίνει και να λέει ότι τα μέτρα δεν είναι αρκετά. Είναι απίστευτο αυτό που ζητάνε από τους Έλληνες»

Και σαν να μην έφτανε η οικονομική κρίση, λέει η Στέλλα, ήρθε και η προσφυγική.

«Η προσφυγική κρίση δεν φαίνεται αν κάνεις μια βόλτα στο νησί. Όμως μόνο που να γνωρίζεις ότι υπάρχουν τα καμπ και οι άνθρωποι έρχονται από τον πόλεμο είναι δυσβάσταχτο. Η Λέσβιοι είχατε μεγάλο κουράγιο για να αντιμετωπίσετε όλη αυτή την κατάσταση. Οι φωτογραφίες από τη Λέσβο έκαναν τον γύρο του κόσμου. Είμαι κάπως εναντίον των διαγωνισμών με τις φωτογραφίες της τραγωδίας αλλά θεωρώ ότι οι φωτογράφοι που ήρθαν εδώ και διέδωσαν αυτές τις εικόνες σε όλο τον κόσμο έκανα πολύ καλά γιατί αλλιώς δεν θα ξέραμε το μέγεθος αυτού που είχε συμβεί στη Λέσβο».

Η Στέλλα Τζονσον

Η ελληνοαμερικανίδα φωτογράφος, συνεχίζει το φωτογραφικό της πρότζεκτ για την ελληνική κουλτούρα με εικόνες κυρίως από τη Λέσβο και την Κρήτη όπου βρίσκεται αυτό το διάστημα παρουσιάζοντας ένα workshop. Στα άμεσα σχέδιά της είναι ένα βιβλίο- λεύκωμα με φωτογραφίες από την ελληνική καθημερινότητα.

«Όπως τα γαϊδουράκια που μετά το τέλος της δουλειάς συνεχίζουν να κάνουν ξανά και ξανά την ίδια διαδρομή έτσι κι εγώ κάνω την ίδια διαδρομή στη ζωή μου. Ακόμη και όταν η δουλειά έχει τελειώσει η φωτογραφία με κάνει να γυρίζω και να γνωρίζω νέα πρόσωπα όπως γνώρισα κι εσάς . Δυστυχώς θα θελα να γνώριζα καλύτερα τη γλώσσα μας λέει η Στέλλα και μας αποχαιρετά με ένα «κλικ» μέχρι το επόμενο ταξίδι της ...

Al Sol: Photographs from Mexico, Cameroon and Nicaragua, was published by the University of Maine Press in 2008.

Μοιραστείτε το:

Tags: **stella johnson**, **διασημηλληνοαμερικανίδαfeatured**, **ΛΕΣΒΟΣ**, **φωτογραφια**

< ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ ΑΡΘΡΟ **Κυκλοφορεί το Vintage lesvos** ΕΠΟΜΕΝΟ ΑΡΘΡΟ > **«Λέσβιοι και Εθνική Αντίσταση- πορεία προς το θάνατο»**

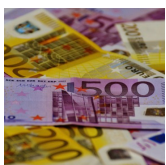
Νατάσα Παπανικολάου Όλες οι δημοσιεύσεις

Η Νατάσα Παπανικολάου είναι δημοσιογράφος και μέλος της ΕΣΗΕΑ. Από τον Σεπτέμβριο του 1999 έως τον Σεπτέμβριο του 2015 εργάστηκε ως συντάκτρια της εφημερίδας «Έθνος» και «Έθνος της Κυριακής». Από τον Οκτώβριο του 2015 ζει μόνιμα στη Λέσβο.

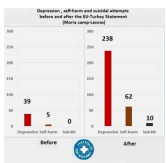

Τελευταίες δημοσιεύσεις

28/07/2017

Αλήθεια, πόσο βοηθούν οι ελληνικές τράπεζες την επ...

28/07/2017

«Σκοτώνει» η κατάθλιψη στο ΚΥΤ της Μόριας- Γιατροί...

27/07/2017

ΒΙΒΛΙΟ: «Τα Αδιάντροπα του Κλήδονα» λυτρώνουν και&...

27/07/2017

«Εντονη ανησυχία» για την αυξανόμενη βία στη Μόρια